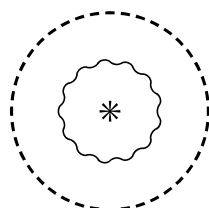

SET ANYS DE PLENITUD

ETGAR KERET

TRADUÏT DE L'ANGLÈS PER ALBERT TORRESCASANA

La Segona **Perifèria**

A la meva mare

ÍNDEX

Any 1

De sobte, el mateix	19
Bebè gran	23
Trucada i resposta	27
Com fem la guerra	31

Any 2

Desatentament	37
Meditació aèria	41
Habitació per a dos	45
Defensor del poble	51
Rèquiem per un somni	57
Perspectiva	63

Any 3

Desafiament al parc	71
Somnis suecs	77
Guerra d'escuradents	81
Idolatria	85

Any 4	
Bombes a l'horitzó	93
Què diu l'home?	99
La meva enyorada germana	103
Vista d'ocell	111

Any 5	
Pàtria imaginària	119
Gats grassos	123
Impostor	129
Un altre pecador	135
Com trepitjar merda	139
L'últim home	143
Parc de confusions	147

Any 6	
De peus a terra	155
Pernoctació	161
Els nois no ploren	165
Accident	169
Un bigoti per al meu fill	175
Amor al primer whisky	179

Any 7	
Shiva	187
Rere els passos del pare	193
Melmelada	197
Just i bo	203
Pastrami	209

ANY I

DE SOBTE, EL MATEIX

—És que no suportó els atacs terroristes —diu la infermera prima a la més granadeta—. Vols un xiclet?

La més gran n'agafa un i fa que sí amb el cap.

—Què hi vols fer? —diu—. Jo tampoc suportó les urgències.

—No són les urgències —insisteix la prima—. Jo no tinc cap problema amb els accidents i aquestes coses. Són els atacs terroristes, fes-me cas. Ho espatllen tot.

Assegut al banc, fora de la unitat de maternitat, penso per a mi mateix: «Té raó». He arribat fa una hora, molt emocionat, amb la meva dona, i amb un taxista obsedit per la neteja que, quan la meva dona ha trencat aigües, tenia por que li fes malbé la tapisseria. I ara estic assegut al passadís, amb posat moix, esperant que el personal torni d'urgències. Tothom, tret de les dues infermeres, ha anat a atendre els ferits de l'atemptat. Les contraccions de la meva dona també s'han espaiat. Potser fins i tot la criatura sent que tot això de néixer ja no és tan urgent. Anant cap a la cafeteria, em creuo amb alguns ferits en

lliteres grinyoladisses. Al taxi, de camí cap a l'hospital, la meva dona cridava com una boja, però aquestes persones estan en silenci.

—Ets l'Etgar Keret? —em pregunta un individu amb una camisa de quadres—. L'escriptor? —Faig que sí a contracor—. Què em pots explicar? —Treu una gravadora minúscula de la bossa—. On eres quan ha passat? —Quan dubto, fa una demostració d'empatia i em diu—: Pren-te el temps que calgui. No et sentis pressionat. Acabes de passar un trauma.

—Jo no hi era, a l'atemptat —li explico—. Soc aquí per casualitat. La meva dona està de part.

—Ah —fa ell, sense dissimular la decepció, i pitja l'Stop de la gravadora—. *Mazel tov*. —Se m'asseu al costat i encén un cigarret.

—Potser hauries de parlar amb algú altre —proposo amb l'objectiu que el fum del Lucky Strike no em vingui a la cara—. Fa un minut he vist que portaven dues persones a neurologia.

—Russos —diu amb un sospir—. No parlen gens d'hebreu. A més, a neurologia tampoc t'hi deixen entrar. És el meu setè atemptat en aquest hospital, i ja conec tots els seus tripijocs.

Ens quedem un minut allà asseguts, sense parlar. És uns deu anys més jove que jo, però comença a calbejar. Quan m'enxampa mirant-lo, somriu.

—Llàstima que no hi fossis —diu—. La reacció d'un escriptor hi hauria ajudat, al meu article. Algú original, algú amb una mica de perspectiva. Després de cada atac sempre em donen les mateixes respostes: «De sobte, he

sentit una explosió»; «no sé què ha passat»; «tot estava cobert de sang». Fins a quin punt es pot aguantar, tot això?

—No és culpa seva —replico—. Tots els atacs són iguals. Què es pot explicar d'original sobre una explosió i la mort sense sentit?

—Ni idea —diu, arronsant-se d'espatlles—. L'escriptor ets tu.

Diverses persones amb bata blanca comencen a tornar d'urgències i enfilen cap a la unitat de maternitat.

—Tu ets de Tel-Aviv —em diu el periodista—. Com és que heu vingut a parir en aquest cau?

—Volíem un part natural i aquí tenen una unitat que...

—Natural? —m'interromp amb una rialla sorneguera—. Què hi ha de natural en un nan amb un cable que li penja del melic sortint de la vagina de la teva dona? —Ni tan sols intento contestar—. Jo vaig dir a la meva: «Si algun dia pareixes, només per cesària, com als Estats Units. No vull que una criatura t'estiri i et deixi ben deformada». Avui dia, només en països primitius com aquest les dones pareixen com els animals. *Yallah*, me'n vaig a treballar. —Es comença a aixecar, però torna a la càrrega—. De debò que no m'has d'explicar res sobre l'atac? No ha canviat res en tu? Com ara el nom que posareu a la criatura, no ho sé... —Somric a tall de disculpa—. És igual —diu picant-me l'ullet—. Que et sigui lleu, company.

Al cap de sis hores, un nan amb un cable que li penja del melic surt de la vagina de la meva dona i de seguida

esclata a plorar. Miro de tranquil·litzar-lo, de convèncer-lo que no cal que pateixi per res. Que, quan hagi crescut, a l'Orient Mitjà tot s'haurà resolt: que arribarà la pau, que no hi haurà més atacs terroristes, i que, si n'hi ha un molt de tant en tant, sempre hi haurà a prop algú prou ocurrent o amb prou vista per descriure'l a la perfecció. Durant un moment, calla i valora què ha de fer. Representa que és ingenu —sobretot per la seva qualitat de nounat—, però ni tan sols ell s'ho empassa i, després d'un segon de dubte i d'un petit singlot, torna a plorar.